

Anja C. Jensens 1. maj-tale

Taler

Anja C. Jensen
Forbundsformand for HK

Dato

1. maj 2022

Sted

Fælledparken

Kære alle sammen!

Kære kampfæller!

Der er uger og måneder,

hvor vi nærmest glemmer, hvad vi har lavet

fordi vi bare lever.

Fordi vi får lov til bare at være.

Leger med ungerne.

Kysser kæresten.

Går på arbejde.

Længes efter weekend.

Og så er der dage,

hvor det føles som om hele verdenshistorien

vil trænge sig ind i hvert eneste lille sekund.

Og mens vi ser det ske, forstår vi,

at vi aldrig bliver de samme igen.

at et lille mærke fra den dag,
for evigt har skåret sig ind i vores hjerte.
Siden vi stod her i Fælledparken sidst,
har der særligt været to af den slags dage for mig.
Sådan havde jeg det d. 11. marts,
da corona lukkede landet ned.
Sådan havde jeg det d. 24. februar,
da russiske kampvogne krydsede grænsen til Ukraine.
Og jeg er bange for, at det sidste mærke ikke er sat endnu.
For corona og urolighederne har ændret os.
Og vores samfund.
Det gør krise og krig.
Og det gør det stadig.
Det gør forsyningspolitik til forsvarspolitik.
Det skifter den grønne omstillings nuance
fra håbets lysegrønne
til kampuniformens armygrønne.
Det presser vores velfærd, vores hverdagsliv og vores danske model.
Men det tænder også en ild af styrke og sammenhold i os.

En solidaritet, der går på tværs af generationer og grænser.

Der viser, at arbejdshænder ikke ryster,

når hele livet og arbejdslivet forandres fra den ene dag til den anden.

Der står vi skulder ved skulder!

Jeg hedder Anja.

Og min vej til fagbevægelsens fornemste talerstol

er båret af 225.000 mænd og kvinder,

der hver dag står op og passer deres arbejde.

Eller ønsker, at de kunne.

Der forstår, at vi står stærkere,

når vi står sammen.

Og lige netop i dag er måske ikke verdenshistorisk.

Men for mig er den historisk.

Fordi det er første gang

– i hvert fald i nyere tid –

at en formand for HK

- Danmarks næststørste fagforening –

står her på scenen i Fælledparken på 1. maj.

Og venner. Her hører vi til. Sammen med jer.

For det er nu vi skal forme og forny bevægelsen SAMMEN

For vi har alt for længe spist veltilfredst

(og måske endda en smule selvtilfredst?)

af den søde nedfaldsfrugt af tidligere tiders kampe og konflikter.

8 timers arbejde, 8 timers fritid, 8 timers hvile

Ferie. Barsel. Pension.

Kæmpe, vigtige sejre.

Men kære venner, vi har en vigtig opgave,

som vi ikke kan vige fra.

En fælles opgave, som vi skal lykkes med.

For vi har lukket øjnene for de vigende medlemstal

Forsøgt at forklare det med samfundsstrukturer

eller en ungdomsgeneration, der kun tænker på sig selv

eller at vi skulle have sejret os selv ihjel

De sidste to ting kan jeg blankt afvise

De unge generationer er blandt de mest fællesskabsorienterede

og rygterne om fagbevægelsens snarlige død er stærkt overdrevne.

Og vist mest af alt holdt i live af et

tindrende håb hos højrefløjen og dens tænketanke.

Men vi er nødt til at være modige og ærlige i kampen for os selv.

For den rigtige fagbevægelses største udfordring

er i dag ikke de gule kopivarer.

Den største udfordring er ingenting.

Det er de alt for mange,

der vælger slet ikke at være medlem af en fagforening.

Min mor var tillidskvinde på Carlsberg.

Hun uddelte krammere til de nedtrykte – og de forslåede

og tog de faglige kampe for kollegerne.

Hun tog mig med til møder og demonstration efter demonstration,

allerede da jeg sad i klapvogn med tophue og snotnæse.

Og sammen med min far, der også var bryggeriarbejder,

lærte de mig,

at fagbevægelse både er en pligt og et fællesskab,

der aldrig må lade den enkelte i stikken.

At man kun ændrer verden,

hvis man bruger sine handlinger

til at kæmpe for sine holdninger.

Og det er på samme vis, at vi skal sikre vores fælles fremtid,

så også vores børn kan træde ind
på et velorganiseret og demokratisk arbejdsmarked,
der ikke blot er bestemt af,
hvem der vil sælge sin arbejdskraft billigt nok.
Det går altså ikke, at vi lukker os inde i vores eget lille ekkokammer
og bekræfter hinanden i, hvor gode og rigtige vi er.
Og hvor god og rigtig fagbevægelsen er.
For fortællingen om, hvad vi kan,
når vi står sammen, fortæller ikke sig selv.
Der er ikke et fag i folkeskolen,
der hedder 'den danske model'.
Og således, venner, er det vores fælles ansvar og opgave, at få sikret,
at vores børn, vores teenagere, vores venner og alle vores kolleger,
at de ved hvilken betydning og virkning det har,
når vi står sammen.
Når mange ranker ryggen samtidig.
At alt, hvad vi har, har vi kæmpet os til.
At vi kan miste det igen.
Vi KAN ikke forme fremtidens stærke fagbevægelse,

hvis vi ikke først er nutidens.

For den danske model

har vist sit værd mange gange.

Ikke mindst under corona,

hvor den ene trepartsaftale efter den anden

har holdt hånden under økonomien, væksten og arbejdspladserne.

Hvor VI – alle os her i dag – holdt hånden under virksomhederne.

Problemet er, at den danske model ikke altid

tager højde for arbejdsgivernes kollektive korttidshukommelse

De er nemlig hurtige nok til at kræve penge og hjælpepakker,

når krisen rammer dem.

Men når inflationen gør det svært for helt almindelige familier

så bliver der pludselig talt om mådehold i lønforhandlingerne

og understreget, at det ikke kan være virksomhedernes 'problem'

om medarbejderne kan leve af lønnen eller ej.

Og jeg vil gerne sige TAK til de politikere,

der kan se så langt ud over egen næsetip,

at de tænker i hjælp til husholdningerne.

I støtte til de lavestlønnede familier. Til pensionisterne.

Men ved I hvad?

Det ER også arbejdsgivernes forbandede problem,
om deres medarbejdere kan købe pasta, mælk og mel!

Det er for mig en helt grundlæggende del af vores samfundskontrakt:

At vi arbejder indenfor de rammer,

som vi har aftalt,

og at vi lønnes ordentligt for det – en løn, der også udvikler sig.

Og hvis jeg skal lytte til bare én mand mere,

i et dyrt, mørkt jakkesæt og en nystrøget skjorte, fortælle,

at vi som lønmodtagere er for grådige

at vi kommer til at skabe en inflationsspiral,

hvis virksomhederne skal finde lidt flere penge til løn

så starter revolutionen altså mandag!

Så her til sidst vil jeg give et helt 'gratis' råd til arbejdsgiverne:

I kan tage pengene fra de vældige overskud,

som vækst og højkonjunkturer

– som jeres medarbejdere! –

har sikret jer gennem de seneste år!

For fællesskabet er vigtigere end nogensinde.

Og det kommer til at

blive sat alvorligt på prøve i den kommende tid.

Men i mørket af krigen i Ukraine,

når frustrationen trænger sig på,

så lad os rette vores indignation de rigtige steder hen

og bruge det til at få flere med os

at lade solidariteten brænde

for sammen er vi stærkere!

Tusind tak for ordet – og glædelig 1. maj!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kilde type

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Fagbevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anja-c-jensens-1-maj-tale-2022>